

המנחות והנסכים פרק שנים עשר מנחות קא.

מסורת הש"ס

[illegible]

רבינו גרשום

דמללי שרם לא אשכחן. ו' דבר ידוע.
ואפי' בהמה ו' צעלה מוס שנאמר כה
כגון ששחט לא אשכחן כסדיו: ו'
וגו' וכתיב נהריו והעירין אותה וגו'
כגון סוס וגמל וממור: כסדו אומר.
למטה מאותה פרשה ואם צבהמה
הטמאה ופרה וגו': מומין קבועין
ושוברין מפרש צבבורות דף ט':
מוסיב רצ הונא. לשמאל: עופות
קדושים הגוף יניחו. דכן עמין
קרבין ואין לריבין קדושת כלי: אלא
עושים ולבוש. שלא קדושת כלי וכלי
שרת כי נעמאל לפרקן דהא לאו
קדושים הגוף יניחו אלא ממכרין
קרבן הם אלא לאו משום דמנחין
ומכרין טהורים אין נפדים והי אפי'
דנעמאל כו': ועושים לאו בני קבולי
טומאה יניחו אלא משום חיצה
קדושה. דהכי והכשרי' לרבות עושים
ולבושיה. וה"מ כי משפי להו ו' ונסרן
ומייסן לגזירין לבקעיות יפות דהו
למכרנה: לעולם אימא לך טהורים
לעמלא נפדין והני. כטהורים דמו
והיינו טעמא דלא מיפרעין: משום
דלא שכיח. ואי הו' ו' להו פדיון
טהורין פריך להו לחליין ומו ולא משכיח
וצבירן מידר אהרעאל לגזרן העבודה:
תמימים. צבהמה ו' טהוריה: אלא
למנח. שומכיו לגריי קדושת: הוה
דבר כיה. ממאי דלמא ו' (עופות)
מנחות ומכרין נפדין טהורים אפי'
דלריוין למנח: דקוין. טיילא:
כול. להי מנחות: מוק מנחה
חוטא. שאפילו טהורה נפדית שרי
אמרה תורה בקרבן עולה יוורד ויקרא
הי מנחתו על חטאת צבכשה או
שעירה וצבורים כתיב (שם) מנחתו
וצבתה כתיב (שם) על טמאתו ויודשין
(בפרק בתרא) ו' דלהכי כתיב מנחתו
צבכשה דמשמע מקלת טמאתו שאם
היה עושה כשטימא מקדש והפריש
מעות לכבשה או שעירה והעני יביא
מקלת דמי מוריס או מנחה והשאר
חולין ולהכי כתיב (שם) גבי עשירית
האיפה על טמאתו דמשמע יוסף
שאים היה עושה והפריש עשירית האיפה
והשעיר יפדנה ויוסף עליה מעות
ויביא כבשה או שעירה: לריב שמעון.
דלמא לקמן (ע"כ) כל האסור בהנאה אינו
טמא טומאת אובלין: הערלה.
ו' וכל הקר איסורי הגאה יניחו:
ושור

אין נפרין איכא דאמרי ^א א"ר
טמאין נפרין טהורין אין נפרין
אמרה תורה מחטאתו על
במנחה לרבי שמעון אינו ממנח

משקלי (ערכין דף כא.) הקדישו משכיר כה"ג לא היה יוצא כולו לחולין אם הש

נרמק לאחר שקדש בכלי שרת
נרמק לאחר שקדשה בכלי שרת
אם (א) (ב) כבשה העמאה
אלמא נרמק: עמאה ממא.

דמכלי שרת לא אשכח
היכא איקרי ממא דת
טמאה ¹⁶ אשר לא יק
בבעלי מומין שנפדין
אומר בבעלי מומין
בבהמה טמאה מוש
בבהמה הטמאה ופד
טמאה אמורה הא מר
בהמה טמאה בבעלי
מדבר יכול יפרו על מ
יקריבו ממנה קרבן לה'
הל עורר חזקת ¹⁷ ויגזי

כל עיקר יצירתו של הרמב"ם
למחר מותו בן ה'הונ' ו
העצים והלבונה וכל
להן פדיון שלא נאמרה
בשלמא עופות קדושת
אלא בבהמה אלא עצ
ליפרקו אלא לאו מש
אין נפדיון והני נמי אי
דמו ^י דעצים ולבונה ^י
נינהו אלא חיבת הקוד
דעצים כמה דלא מי
מיתכשרי לבונה נמי כ
שרת לא מיתכשרה
ואית להו טהרה במקור
טהורין בעלמא נפדיון
הוא בשלמא לבונה
אלא עצים מישבח ש
^י דאמר מר כל עץ ש
לגבי מזבח הילכך לא
אי שמיעא ליה לש
המתפסים תמימים לברך
אלא למזבח שכל הרה
מדי מזבח לעולם ^י
נינהו אין נפדיון הואיל
בית ולא אי שמיעא
אמרת התם כיון דלא
נמי כיון דשכיחי פסומין
ברוקן שבעין נמי פוס
רב כהנא אמר ממא
נפדיון וכן א"ר אושעיא

וְשָׁעִיָּא אִפִּי' טַהוּרִין נִפְדִּין
הַחוּץ מִעֲשִׁירִית הָאִיפָה ע'
חֲטָאֲתוּ אִמְרֵי רַבִּי אֱוִי
זֶה טוֹמָאֲתָא אוֹכְלִין ^(ד) דִּתְנִין

נאמר ליד גובר דומיא דנעטל אכן
(ג) עד שידור ותחמיה שזה הפסוק
הוא חכמינו ומאשי גובר הפסוק
קדש אבל כשמבקע בו והוא
אף תשרות הקדש ולכן מועיל
הוא מיגול גוליה ומפקס ליה מר
היה ביקוע אף קיימא לן (ו) כי
יוון לגזול דמי והא דלמך בשה
ותסם משאלי קצור שהיה ש
היה עשדיון הקדש מעובר
הנחת הביקוע כבר יתה לחו
הדר בו מעלה שכן להקדש
למך לחיבו קורדוס של הקדש

ומוקי לה במסקנא דאקדשה

אע"ג דנשטאן בטהורים ד
דמקבלי טומאה אלס
הפסולין (זכאים דף לד.) אמר
ולבונה הכא צמאי עסקין

חזן דמיפריק ובעל מוס
יניא ¹⁶ ואם כל בהמה
יריבו ממנה קרבן לה'
הכתוב מדבר אלה
שנפדו או אינו אלא
כשהוא אומר ² ואם
בכרך הרי בהמה
אני מקיים ואם כל
מומין שנפדו הכתוב
עובר ת"ל אשר לא
מי שאינה קריבה לה'

ה' קריב היום וקריב
א בר מנוח = העופות
שרת מן שנצמאו אין
פרוין אלא בבהמה
הגוף נינהו ולא נאמר
ים ולבונה וכלי שרת
ם מן דטהורין בעלמא
ע"ג דנצמאו כטהורים
לאו בני אשווי אוכלא
יש משהו לאו אוכלא
שפי' להו לגווי' לא
מה דלא קידשה בכלי
כלי שרת נמי הואיל
ה לא לעולם אימא לך
הני משום דלא שכיחי
כלי שרת לא שכיחי
שכיחי עציס נמי בין
מצא בו תולעת פסול
שכיחי אמר רב פפא
שמואל הא דתניא
הבית אין פרוין אותן
אוי למזבח אינו יוצא
ואע"ג דקדושת דמים
וטהורים הם היה הדר
יה ולא הדר ביה לאו
שטחיני לא מיפרקי הכא
דפסלי בבהמה דאפי'
לי הילכך לא שכיחי
ין נפרין טהורין אין
טמאין נפרין טהורין

רבי אלעזר אומר יכולן
של מנחת חוטא שהרי
שעיא שמעתי פיגל
הערלה וכלאי הכרם
ושור

או קורה של הקדש נלא מעל
ועה ופירך עלה הש"ס בפרק
דמות לו זאני ביון עסקתו
סבור שהוא שלו אינו מוציא
ממנו כולו שאין הקדושים ממנה
שום הקדש ומתחללה הקדושה
ק.ס.ט. זאכל של מנחה
ואל (דף ק.ט.ס.) המשאיל קו
ולו מדלג מעל אלא לפי טו
כיון שהוא סבור שהוא
עליו כיון שאינו מסורה לו
ופירך כיון דמעל פסקי לחלו
מידי דהוה אמשאיל אלא הש"ס

מפסא פומאא אוכלין. ומ
במחוזר שלא היה לה שעת

יפו. מדלא קאמר טהורים יינהו משמע
א דלא חשיבא טומאה ותימה דכפ' כל
ר' יצחק והאמר מר והבשר לרבות ע'ים
בגון שקדשו בכלי ואע"ג דלחביבא דרבא

מסיק הכי אביי נמי לא פליגי בהא
ו"ל דהתם מדאורייתא והבא מדרבנן
והבא נמי הא קאמר עאים כמה דלא
משפ"י לה גזירין דלא מתחברין משמע
דלא מקבלי טומאה מדאורייתא
וקדושתא כלי דהתם היינו שיפוי גזירין
דהבא ובקונטרס פ"ה התם דמייירי
נצעים שחתה במחמת כלי ש"ז שרת
מעל המזבח עם גחלים ולפיכך י"א
דהכשר של שיפוי גזירין דהבא דרבנן
ולא יתכן פירוש זה בדמקמת תמיד
(דף ע"ח:) משמע שיהיה חזון מן
המלאכות הפעמימות וגם לא לפרש
דמייירי אליבא דרבי בהקומץ רבה

(ולעל דף כ:) במחברד עמים דעיס
קרנן יינאו ובעו וכל שרת דהא
מסיק דהם דנעשה כמי שקבירו
מחירין דתנן כל שאין לו מחירין
משקדש בכלי ולרבי הא אמרי' עמים
טעוין קמיה אלמא י' (ס) מחירין
אע"ז דפסקין קולמן רבה (אמר
שקולמן והקשרים הכל לנזונה אלמא
קדושת כלי דהתם היינו שיפו גזירין
דהא ובעלי המעברה ומחורן לשון
הקונטרס משמע דכמה דלא משפי
לכו לגזירין טעוין לגמרי ובטורחן
דמו לאו דוקא אלא טעוין ממס
וא"ת וכי משפי לכו לגזירין בקורדוס
היינו מקדשי' והא קורדוס אינו כל
שרת כמשמע דחוספתא דתינא
השאלא קורדוס של הקדש ^(א) מחזירו
דיקע בו ובא חזירו ודיקע בו כולן
מעלו נתנה לחזירו ותחזירו לחזירו
הראשון מעל והשני לא מעל ובעולה
אינו כן נתנה לחזירו ותחזירו לחזירו
כולן מעלו ואמר בפ' השאלא (ב"מ
דף קס.) המשאיל קורדוס של הקדש
מעל לפי טובת הנאה שבו ותחזירו
מוחר לבקע בו ^(ג) בחתילה ויש לפרש
דקורדוס דהתם לא בחזירתו לע"ז
מערכת מיירי אצל כלי שרת היה
היה מיוחד לעמים משפן ומתקן
ומיטע לעשות כקצוות יפות דמזו
למערכת ואם חלמר ^(ד) ויזין קורדוס
דחוספתא לאו כלי שרת הוא אמאי
מעל דהי' כמיון דבקע הראשון
ומעל בו יאל לחולין דתנן בחבסקת
מתילה דהי' ^(ה) אינו מעל אחר מוטל

מפניה (דף ע"ג) חין מעטת חחר מועט
במוקדשין אלא בהמה וכלי שרת
בלבד כולל רכב על גבי בהמה וכל
חבירו ורכב וכל חבירו ורכב כולל
מעלו שמה כוס של זהב וכל חבירו
ושמה וכל חבירו ושמה כולל מעלו

מה שאין כן בקדושת דמים וי"ל
דקמייה מהם נתר הביטק דקדורסו וקמי
תנא דמטילה (דף כ.) והפיק קמא דחגיגה
ולכך יואל דקדורסו כולו לחולין כעומת
ל משרות הקדש אלא הנאה הביקוע
ל על ידי הביקוע אבל איניש בעלמא
ל דמים בכך ואפי' איז מתכוין לגזול
הו' חסד לנפנן וקס ילי כוליה בדרומיה
ידרוס של הקדש מעל לפי טובת הנאה
בית הנאה שזו פ' שחבירו מותר לבקע
שלו ואינו מתכוין להוציא הקדורסו
ויהא דלמתינן גני בית פסקה האומר
לזו כולי בית קאמר דלפי' קודרוס
נר לבדו הוא דיאל לחולין וברוב ספרים

פרש טעמא משום דאוכל שאי אתא
הבושר דטהורין אין נפדין וא"ת א"כ
חולה

עין משפט
נר מצודה

א [מ]י פ"ח מלכות יסורי
מזבח ה' יו"ה מה' ערסן
הלכה יא[ן]:
ב ב [מ]י פ"ח מה' יסורי
מזבח ה' יד:
ד ג [מ]י פ"ח מה' ערסן
והרסן ה"ה:
ה ד ה [מ]י פ"ח מה' יסורי
מזבח ה"ה:

מורה אור השלם

1. ואם כל בהמה טמאה אשר לא יקריבו ממנה קרבן ליה' והעמיד את הבהמה לפני הכהן:
2. ואם בבהמה העומה ופסדה בערכך וחסך חמשותו עליו ואם לא יגאל ונמכר בערכך:

הגהות הב"ח

(b) רש"י ל"ה וא"ס בל
בהמה טמאה:

לעזי רש"י

טייל"א. קרום על העין
הפוגע בראייה.

שיטה מקובצת

א) טמא וז' כבעלי מומין
כ' והשאר נמחק: ב) תיבת
שנטמאו נמחק: ג) משום
דבהוררין: ד) מתיבות דעצים
ולכונה עד משהו להו אוכלא
נמחק: ה) מתיבות ואציג
דקורוס דמים כז' עד
דקורוס הם נמחק:
ו) דאמרי ר' אושעיא אמר:

תדושי הרגמ"ה
דבשהורים בעלמא. מנחות
ונסכים טהורים אין נפרין:
והני גמי אע"ס שנטמאו
טטהורים ונהו דעצים
ולכונה לא אשכחן להו
טומאה בפירוש אלא דקרא
מרבי להו מן והבשר
לכרות עצים ולכונה מסים

והיבט הקודש. (אמר) רב
(פפא) כהנא! (אמר) (סבר)
והורין אין נפדין המצות
והנסכים: שהרי כתיב.
במנחת חוטא על חטאתו
(ואפשר למכתב מחטאתו
מא על חטאתו) ראיית ליה
דין חטאת דאינה נפדיה
אפילו שטמה כדנן בחמורה
ודף כא ע"א ושארבה

ותמצאת בעלת מוס חמור
ובעלת מוס היינו טמא
כדאמר: סיגל במזוזה. כגון
שקמץ ע"מ להקטיר קומצה
או לאכול שיריה למחר:
לריש. והיא מחגי דעולה
לא טמא טומאת אורכלי הני
שירים משום ולא הוה להו
שעה הכושר כדמוקמינן

לקמן כגון ראקדושינה:
לחטים דמנחוט במחובר:
עכיל הרגמיה: ו אשכח
שום: א אפילו ברה
שנאמר בה כר כגון ששחטה
לא: ט ואם כל בהמה
טמאה: י לזה מספר:
יא ואי הוּ מפי' לזה לתולין
יב לא יצר בהמה חמשה:
יג אמר עומות וחמיות:

[י] בתרא דכריתות:
 [פ] הערלה וזכר וכל:
 [פ] וכיון דקדורום. עיין תוס'
 קדושין דף נה ע"א (ד"ה אין
 מרעל אחר מרעל):